

Μια εισαγωγή του 2021, στο “Η τραγωδία του χριστουγεννιάτικου δέντρου”

Κάθε χρόνο η ίδια κατάσταση, κάθε χρόνο η ίδια τραγωδία. Με το που έρχεται ο χειμώνας -και ενώ περιμένουμε με δήθεν χαρά και προσμονή τα Χριστούγεννα και το Χριστουγεννιάτικο Δέντρο- αρχίζει η σφαγή, η καρατόμηση, η καταστροφή των λίγων μεγάλων δέντρων που έχει η άτυχη αυτή πόλη.

Βέβαια πρέπει να ομολογήσουμε ότι το φαινόμενο αυτό δεν είναι χαλκιδικέικο και μόνο. Είναι πανελλαδικό. Παντού στην Ελλάδα ονομάζουν κλάδευση αυτό που στην πραγματικότητα είναι υλοτόμηση. Ονομάζουν φροντίδα του πράσινου τις ενέργειες της φερόμενης ως γεωπονικής υπηρεσίας του κάθε Δήμου (ο Θεός να την κάνει κάτι τέτοιο). Και αυτό που είναι εντελώς αντιεπιστημονικό, αντίθετο με την δενδροκομία, την γεωπονία, την προστασία του αστικού πράσινου, αντίθετο με τεχνικές ρυθμίσεις που περιλαμβάνονται σε κανονισμούς που έχουν δημοσιευθεί και σε ΦΕΚ, επαναλαμβάνεται βάρβαρα, ανόητα, καταστροφικά, θανατηφόρα.

Για άλλη μια φορά το δημόσιο καλό μπαίνει μπροστά: “μην πέσει κανένα κλαδί”. Και δεν βλέπουν και δεν σκέφτονται ότι η φύση έχει πριν από εμάς προνοήσει, ότι όταν το δέντρο ακολουθεί το φυσικό του σχήμα κάνει λιγότερα και ισχυρότερα κλαδιά ενώ όταν αρχίσεις την “κλάδευση” στον αγώνα του για επιβίωση βγάζει πολλά μικρά και πιο αδύναμα κλαδιά¹. Και έτσι πλέον δημιουργείται μία αέναη και ανούσια και απολύτως ανόητη φροντίδα ετήσιας κλάδευσης κλπ. Μόνο που εάν θέλεις να κάνεις κλάδευση πρέπει να χρησιμοποιήσεις χειρόπρινο και όχι μηχανοκίνητο πριόνι. Κάθε κόψιμο σε ένα φυτό -και κυρίως στα μεγάλα ξυλώδη δέντρα- ανοίγει πληγές που μολύνονται, αφήνουν παθογόνα να εισέλθουν στο εσωτερικό του και αργά ή γρήγορα, μετά από μία συνεχώς υποβαθμιζόμενη ζωή (τόσο για το φυτό όσο και για τους κατοίκους των πόλεων) οδηγούμαστε στην αρρώστια και την τελική ξήρανση.

1 Στην ίσως καλοπροαίρετη, ίσως πονηρή, ίσως και αφελή ερώτηση: μα δεν κόβουμε τα ξερά κλαδιά ή τα σάπια;” η απάντηση είναι πως φυσικά και τα κόβουμε. Φυσικά και παρεμβαίνουμε σε περιπτώσεις πραγματικής ανάγκης. Αλλά με μέτρο, με τον ορθό τρόπο και με το ελάχιστο επιβαρυντικό αποτέλεσμα. Αυτό θα συμβαίνει κάποιες φορές. Δεν θα έχει μεταμορφωθεί σε ετήσια πράξη “κατακρεούργησης” ζωντανών οργανισμών...

Από την πρόσφατη διπλή παρέμβαση στην πλατεία Αγ. Νικολάου: παρέμβαση αισθητική (χριστουγεννιάτικος διάκοσμος εάν δεν το καταλάβετε) και παρέμβαση денδροκομική (ο κορμός ως κούτσουρο υψώνεται προς τον Ουρανό...)

Έχω γράψει άρθρα, έχω αλληλογραφήσει με αρμόδιες υπηρεσίες, το ίδιο και άλλοι άνθρωποι που βλέπουν το κακό αυτό και λυπούνται, θυμώνουν, προσπαθούν να κρατήσουν λίγο

περισσότερο πράσινο στις πιο άδεντρες πόλεις του δυτικού κόσμου (φυσικά για τις ελληνικές ο λόγος με προεξάρχουσα την λαμπρή μας πρωτεύουσα). Το καλοκαίρι για το αστικό πράσινο έγινε παρουσίαση και εισήγηση στο 1ο Περιβαλλοντικό Φεστιβάλ Χαλκίδας² (2-4 Αυγούστου, κάτω από το Κόκκινο Σπίτι). Όλοι οι εκλεγμένοι αυτοδιοικητικοί, αφού έκαναν μία περαντζάδα από την εκδήλωση, φρόντισαν όμως να λείπουν κατά την διάρκεια των σοβαρών εισηγήσεων: για το αστικό πράσινο, για το εξασθενές χρώμιο στο νερό, για τα αιολικά στα βουνά του νησιού...

Τα μεγάλα ζητήματα (συμπεριλαμβανομένης της ίδιας μας της ζωής), όπως τα θέματα του περιβάλλοντος, της ζωής στις πόλεις, του πολιτισμού, είναι πρώτα και κύρια ζητήματα πολιτικά. Ανήκουν κανονικώς εχόντων των πραγμάτων στους πολίτες. Και οι επαγγελματίες πολιτικοί υποχρεούνται να ασχολούνται επί της ουσίας με αυτά. Δηλώσεις, ψηφίσματα, επικλήσεις στην ασφάλεια (αλήθεια ποια ασφάλεια προκειμένου περί δένδρων) και επί της ουσίας κοροϊδία και ούτε καν συμμετοχή στις ουσιαστικές συζητήσεις, στην πραγματική γνώση και φυσικά στις καλοδοουλεμένες και ειλικρινείς νομικές ενέργειες δεν οδηγούν πουθενά. Ή μάλλον οδηγούν: Σε ακόμη χειρότερο επίπεδο ζωής.

Και επειδή το θέμα έχει αυτές τις παράπλευρες ουσίες, γιαυτό (για τους ψαγμένους) η αρχή του κειμένου παραπέμπει σε ένα μεγάλο πολιτικό κείμενο του 19ου αι³. Αυτό γίνεται για λόγους πιο πολύ λογοτεχνικούς και δευτερευόντως πολιτικούς, αλλά όντως ένα φάντασμα πλανιέται πάντοτε πάνω από την ζωή μας, τον πολιτισμό μας, την φύση κ.ο.κ. Δυστυχώς αυτό το φάντασμα υπήρχε και υπάρχει γιατί οι “πολλοί” συνήθως κοιτάζουν την ζωούλα τους, την διασκέδασή του, τον τελευταίο καιρό την υγεία τους (ιδίως το δημόσιο κομμάτι αυτής)...

Αλήθεια για ποια υγεία μπορούμε να μιλάμε χωρίς φυσικό περιβάλλον ή με συνεχώς υποβαθμιζόμενο φυσικό περιβάλλον;

*Κυριακή προ των Χριστουγέννων 2021
Δημήτριος Δούκα Σουφλέρης*

2 <https://eteriaperivallontoskimis.blogspot.com/2021/07/1.html>

3 Το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος, βλ. Εισαγωγή, στο διαδίκτυο ενδεικτικά marxists.org